З сибірських настроїв

Передчасно опалому листю.

У Сибіру, власне, нема осені й весни. Мазне раптом де-не-де пензлем по сумних, принишклих деревах рання осінь і тільки-но гляне на свої жовті та багряні акварелі, як враз усе прибере. І барви, і тепло, і саме листя. Наче хтось насуплений і мовчазний пройшов одної вересневої ночі по тайзі, старанно обминаючи сосни й ялини, і по-діловому обірвав геть усе листя на березах, осиках і черемсі. Та й по всьому… Не шурхотітиме довго під ногами опале листя, бо ось-ось його вкриє перший сніг; не лине з високості прощальне журавлине "кру-кру": за який день пролетять тут враз дикі гуси й качки, поспішаючи на південь, бо незабаром захвище, завиє пурга; холоне й обривається незакінченою журна пісня на вустах, бо вже сковує кришталеве повітря мороз…

І здається — не вбратьcя вже ніколи деревам у зелене листя, не прорости крізь сніг буйній траві, не цвісти пишно барвистим сибірським квітам — усе замела й поховала розлютована пурга, все затиснув у крижаних лещатах цупкий мороз…

Та чи ж назавжди?

Ні, таки прийде, неодмінно прийде і сюди колись весна! Хай запізниться вона, затримається десь на битих шляхах, поки дочвалає до нас, неборака, хай промайне тут тільки короткою гостею на кілька днів, щоб мерщій уступитися літу, але пусте! Повернуться назад, до холодної непривітної батьківщини птахи, проткнуться крізь талий сніг перші зелені паростки й потягнуться до сонця, випереджаючи одне одного, щвидко зазеленіє, мов випущене на волю, листя на деревах, і ростиме воно невпинно — в ясний, погожий день і в світлу сибірську ніч, і знову оратиме й прикрашатиме матінку-землю людина.

Бо й серед непроглядної осінньої мли людина живе, вірячи в неминучу, хоч і далеку ще весну. Таке воно життя, де все має своє місце і час… Так чого ж журиться в темну осінню ніч, якщо, однаково, прийде колись весна? Якщо навіть не для мене, то для інших, а конче прийде!..